N:o 1.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 13 oktober 1905.
— — — — — Andra Kammaren den 13 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition angående godkännande af vissa vid förhandlingar i Karlstad af utsedde delegerade från svensk och norsk sida uppgjorda förslag till öfverenskommelser mellan de bägge rikena.

(Särskilda utskottets utlåtande n:o 1.)

Till Konungen.

I en den 30 september 1905 till Riksdagen aflåten proposition (n:o 1) har Eders Kungl. Maj:t — under åberopande af särskilda i statsrådet och högsta domstolen förda protokoll samt med öfverlämnande af en utaf utsedde delegerade från svensk och norsk sida upprättad handling och med tillkännagifvande, att de delegerades förslag till det i samma handling omförmälda separataftal komme att tillställas vederbörande utskott — föreslagit Riksdagen att dels godkänna, under förutsättning af motsvarande beslut i Norge, de i förstnämnda handling intagna förslag till öfverenskommelser att erhålla bindande verkan från den i handlingen angifna tid, dels ock förklara, att i detta godkännande skulle innefattas medgifvande för Eders Kungl. Maj:t att å Sveriges vägnar godkänna förslaget till separataftal.

Den i propositionen omförmälda, af svenske och norske delegerade upprättade handling är af följande lydelse:

»Vi undertecknade, utsedde att såsom delegerade från svensk och norsk sida ingå i förhandling rörande vissa förhållanden, som stå i samband med upplösning af unionen, hafva vid förhandlingar i Karlstad,

hvilka tagit sin början den 31 nästlidne augusti och nedanskrifna dag afslutats, enats om följande förslag till öfverenskommelser mellan de bägge rikena, nämligen:

Öfverenskommelse angående tvisters hänskjutande till skiljedom.

Artikel 1.

Rikena förbinda sig att till den genom konventionen af den 29 juli 1899 i Haag upprättade permanenta skiljedomstolen hänskjuta de tvister, som skulle kunna uppstå mellan dem, och som ej kunnat lösas genom direkta diplomatiska underhandlingar, under förutsättning, att de icke beröra de särskilda ländernas oafhängighet, integritet eller vitala intressen.

Artikel 2.

Yppar sig skiljaktighet, huruvida den tvist, som uppstått, berör ettdera landets vitala intressen och af denna grund är att hänföra till dem, som enligt föregående artikel äro undantagna från obligatorisk skiljedom, skall denna skiljaktighet underställas den i samma artikel omförmälda skiljedomstol.

Artikel 3.

Denna öfverenskommelse skall tillämpas jämväl i det fall, att en uppstående tvist har sin grund i faktiska förhållanden, som tillkommit före öfverenskommelsens afslutande, men har icke afseende på tvister om tolkningen eller tillämpningen af öfverenskommelser, som innehålla särskild skiljedomsklausul, och alltså icke på tvister om tolkningen eller tillämpningen af öfverenskommelser, som slutas i sammanhang med upplösning af unionen mellan rikena.

Artikel 4.

När skiljedom skall användas, skola rikena, där icke andra bestämmelser träffas, i allt, som angår utseendet af skiljedomarne och skiljedomsproceduren, rätta sig efter föreskrifterna uti konventionen den 29 juli 1899, utom hvad beträffar nedan angifna punkter.

Artikel 5.

Ingen af skiljedomarne må vara undersåte i något af rikena eller bosatt inom någotdera rikets område, och ej heller vara intresserad i de frågor, som utgöra föremål för skiljedomen.

Artikel 6.

Den i 31 artikeln af konventionen af den 29 juli 1899 omförmälda kompromiss skall fastställa en tid, inom hvilken utbyte parterna emellan af promemorior och handlingar, som röra föremålet för tvisten, skall äga rum. Detta utbyte skall i alla händelser vara afslutadt, innan skiljedomsrättens sammanträden börja.

Dessa bestämmelser rubba icke hvad genom Haagkonventionen af den 29 juli 1899 stadgats angående andra afdelningen af skiljedomsproceduren (39 art.), särskildt icke bestämmelserna i 43—49 artiklarna.

Artikel 7.

Skiljedomen skall, när anledning därtill förefinnes, innehålla bestämmelse om den tid, inom hvilken densamma skall bringas till verkställighet.

Artikel 8.

Denna öfverenskommelse gäller för tio år, räknadt från undertecknandets dag, och förlänges för en lika tidrymd, därest den ej från någondera sidan uppsäges minst två år före tioårsperiodens utgång.

Öfverenskommelse angående neutral zon, befästningars nedläggande m. m.

Artikel 1.

Till betryggande af ett fredligt förhållande mellan de båda rikena upprättas på bägge sidor om gränsen mellan dem ett område (»neutral zon»), som skall njuta fördelarna af en beständig neutralitet.

Denna zon begränsas sålunda:

a) på svensk sida af en gränslinje, som går i räta linjer från Nordkosters norra udde öfver södra udden på Norra Långö, sjön Färingens

nordöstra ända, Lursjöns nordöstra ända, Kynne älfs utlopp i Södra Bullaren, Södra Kornsjöns sydöstra ända, södra ändan af Stora Le, Ögnesjöns västra ända, Lysedstjärns södra ända, Svalsjöns södra ända, Nässjöns södra ända, Bysjöns södra ända, sjön Kymmens nordvästra ända, Grunnsjöns nordvästra ända, Kläggens nordvästra ända, Mangens norra ända, Bredsjöns västra ända till den punkt, där Klarälfvens högra strand skär sextioförsta (61) breddgraden;

b) på norsk sida af en gränslinje, som går i rät linje öfver Kirkön, tangerande Singleöns nordvästra spets, till Ingedals kyrka och vidare i räta linjer öfver Rokke kyrka, udden på norra sidan af Fredrikshalds-vattendragets utlopp i Femsjön, utloppet i Femsjöns nordöstliga hörn af bäcken, som rinner förbi gården Röd, östra ändan af Klosa tjärn, östra ändan af Grefslivand (norr om Hærland kyrka), udden i Ögdernsjön sydväst om Kråktorp, sundet mellan Mjermen och Gåsefjorden, Eidsdammen, sydvästra ändan af Dyrerud tjärn (i norra ändan af Liermosen), Urskog kyrka, södra ändan af Holm tjärn, Digersjöns södra hörn, norra ändan af Skasensjön, östra ändan af Norra Flögensjön till den punkt, där Ulvån skär sextioförsta (61) breddgraden.

I zonen inbegripas de öar, holmar och skär, men icke de delar af själfva hafvet med dess vikar, som falla inom zonens gränslinjer.

Den neutrala zonen skall vara fullkomligt fredlyst. Den må därför ej af något af rikena begagnas till krigsoperationer eller till stödje- eller utgångspunkt för sådana, liksom ej heller inom zonen må stationeras (undantag: art. 6) eller samlas någon väpnad militär styrka, med undantag af hvad som kan vara nödvändigt för upprätthållande af allmän ordning eller till bistånd vid olyckstillfällen. Om i något af rikena är eller varder anlagd järnväg, som skär någon del af rikets zonområde hufvudsakligen i dess längdriktning, skola dessa bestämmelser icke utgöra hinder emot, att sådan järnväg användes till militär genomgångstransport. Bestämmelserna skola ej heller utgöra hinder emot, att de inom ett rikes zonområde boende, till krigsmakten hörande personer samlas där för att utan dröjsmål föras utom zonen.

Befästningar, krigshamnar samt för här eller flotta bestämda förråd må icke bibehållas eller nya sådana anläggas inom den neutrala zonen.

Förestående bestämmelser skola likväl icke gälla för det fall, att rikena bistå hvarandra under ett krig mot en gemensam fiende; ej heller äro de, då ettdera riket invecklas i krig med en tredje makt, förbindande för detta rike i afseende å den del af zonen, som faller inom dess område, eller för det andra riket i afseende å dess zonområde, såvidt angår häfdande af rikets neutralitet.

Artikel 2.

Till följd af förestående bestämmelser skola de befästningar, som nu finnas inom den ofvan fastställda neutrala zonen, nedläggas, nämligen de norska befästningsgrupperna Fredrikssten med Gyldenlöve, Overbjerget, Veden och Hjelmkollen, Örje med Kroksund samt Urskog (Dingsrud).

Artikel 3.

De i artikel 2 afsedda befästningar skola göras oanvändbara såsom sådana; de gamla fästningsverken vid Fredrikssten samt vid forten Gyldenlöve och Overbjerget skola dock bibehållas, men må icke underhållas i fortifikatoriskt syfte.

Rörande i senare tid tillkomna anordningar å sistnämnda trenne befästningar samt rörande de åtgärder, som skola vidtagas med öfriga befästningar, intagas närmare bestämmelser i ett separataftal, hvilket skall äga samma kraft, som denna öfverenskommelse.

Artikel 4.

De i artikel 3 afsedda åtgärder skola vara fullbordade senast åtta månader, efter det denna öfverenskommelse trädt i kraft.

Artikel 5.

Kontrollen öfver, att de i artikel 3 afsedda åtgärder blifvit behörigen verkställda, skall utöfvas af en kommission, bestående af tre officerare af utländsk (hvarken svensk eller norsk) nationalitet, af hvilka hvartdera riket väljer en och den tredje utses af de två sålunda valde eller, i händelse dessa ej kunna ena sig, af det schweiziska Förbundsrådets president.

Närmare bestämmelser rörande denna kontroll intagas i ofvannämnda separataftal.

Artikel 6.

Fredrikssten må fortfarande vara förläggningsplats för vederbörande distrikts-kommando samt garnisonsort för underbefälsskolan för de under nämnda distrikts-kommando sorterande afdelningar, allt i hufvudsakligen samma omfattning, som före anläggandet af de nya befästningarna.

Artikel 7.

Kongsvingers befästningsgrupp må icke utvidgas, vare sig med afseende å anläggningar, bestyckning eller besättning, hvilken sistnämnda hittills icke öfverstigit trehundra (300) man. Till besättning räknas icke det till årliga öfningar inkallade manskap. I följd af förestående bestämmelse må nya befästningar icke anläggas inom ett afstånd af tio (10) kilometer från Kongsvingers gamla fästning.

Artikel 8.

Tvister angående tolkningen eller tillämpningen af denna öfverenskommelse skola, där de ej kunnat lösas genom direkta diplomatiska underhandlingar, med det undantag, som följer af artikel 5, afgöras af en skiljedomstol, bestående af tre ledamöter, af hvilka hvartdera riket väljer en och den tredje utses af de två sålunda valde eller, i händelse dessa ej kunna ena sig om valet, af schweiziska Förbundsrådets president eller, subsidiärt, på det sätt, som stadgas i de två sista styckena af artikel 32 i Haagkonventionen den 29 juli 1899. Ingen af skiljedomarne må vara undersåte i något af rikena eller bosatt inom någotdera rikets område, och ej heller vara intresserad i de frågor, som utgöra föremål för skiljedomen.

I brist af annat aftal bestämmer skiljedomstolen ort för sitt sammanträde och skiljedomsproceduren.

Artikel 9.

Denna öfverenskommelse träder genast i kraft. Den kan icke ensidigt uppsägas.

Öfverenskommelse om flyttlapparnes rätt till renbete m. m.

Artikel 1.

De bägge rikena förplikta sig af humanitära skäl att allt framgent tillåta, att hvartdera rikets flyttlappar må i den utsträckning, som af ålder ägt rum, åtnjuta de rättigheter i det andra landet, som omhandlas i första

kodicillen till gränstraktaten af den $\frac{7}{18}$ oktober 1751, hvilken kodicill icke någotdera riket skall göra anspråk på att ensidigt uppsäga.

Artikel 2.

Den nu i bägge rikena, i stället för ofvannämnda kodicill, gällande lagen af 1883 rörande flyttlapparne, hvilken lag senast utsträckts att gälla intill utgången af år 1907, skall förlängas på ytterligare tio år eller intill utgången af år 1917, dock att vid lagens tillämpning under nämnda tidrymd följande skall iakttagas:

1:o) Den rätt, som tillkommer hvartdera rikets lappar att, utan vederbörande jordägares eller brukares samtycke, under vissa i lagen angifna månader med sina renar uppehålla sig i det andra riket, skall afse allenast Norrbottens och Västerbottens län i Sverige samt Tromsö och Nordlands amter i Norge;

2:o) Öfverflyttande lappar må icke föra med sig renar, som tillhöra bofaste eller aktiebolag;

3:o) Svenska lappar må icke, utan vederbörande jordägares eller brukares samtycke, med sina renar flytta öfver till Norge före den 15 juni, där ej ovanliga väderleksförhållanden nödvändiggöra tidigare flyttning. Sverige äger dock rätt att på sin bekostnad till skiljedomstol, som nedan i art. 4 omförmäles, hänskjuta frågan, om och i hvilken utsträckning det må vara nödvändigt för de svenska lapparne att, oberoende af ovanliga väderleksförhållanden, företaga flyttning öfver till Norge före den 15 juni, i hvilket fall skiljedomstolens afgörande skall lända till efterrättelse; dock att icke i något fall flyttning må ske före den 1 maj.

Artikel 3.

I god tid före utgången af år 1917 skola förhandlingar om revision af de rikena emellan gällande bestämmelser i ämnet upptagas mellan de bägge rikena.

Artikel 4.

Tvister angående tolkningen eller tillämpningen af de på hvarje tid rikena emellan gällande bestämmelser i ämnet skola, där de icke kunnat lösas genom direkta diplomatiska förhandlingar, afgöras af en skiljedomstol, bestående af tre personer, utsedde en af hvartdera riket och den tredje

af de sålunda valde eller, om dessa icke enas om valet, af schweiziska Förbundsrådets president eller, subsidiärt, på det sätt, som stadgas i de två sista styckena af 32 artikeln i Haagkonventionen den 29 juli 1899.

I brist af annat aftal mellan rikena bestämmer skiljedomstolen ort för sitt sammanträde och skiljedomsproceduren.

Öfverenskommelse om transitotrafiken.

Artikel 1.

Hvartdera riket förpliktar sig att icke, vare sig genom import- eller exportförbud, hämmande af godstrafiken eller annorledes förhindra eller försvåra transporten af varor, som sändas genom detta rike från eller till det andra (transitogods).

Vid krigiska förvecklingar med eller emellan andra makter eller vid eljest inträffande utomordentliga fall må, i fråga om vapen, ammunition, annan krigsmateriel samt, under krigstillstånd, alla till kontraband hörande varor, göras de tillfälliga undantag, som internationell rätt eller omsorgen om eget lands neutralitet eller säkerhet kräfver. Likaledes må sådana tillfälliga undantag göras, som kunna vara nödvändiga för att hindra införande och spridning af smittosam sjukdom bland människor eller djur.

Artikel 2.

Transitogods må ej beläggas med tull eller annan liknande afgift, ej heller må i någon form upptagas särskild afgift för transiteringen. För vara, som nedlägges på transitupplag, frilager eller dylikt, må därför stadgad afgift upptagas.

Artikel 3.

Transitogods, som transporteras på järnväg, må icke inom genomgångslandet behandlas ogynnsammare, än gods af samma varuslag i allmänhet behandlas inom detta land, och förty icke i någon form beläggas med högre fraktafgifter än efter de inom detta land faktiskt tillämpade fraktberäkningar. Tillämpar genomgångslandet icke för alla fall en och samma fraktberäkning för ett visst varuslag, må frakt å transitogodset

icke upptagas till högre belopp, än som kan anses skäligt med hänsyn till de fraktberäkningar, som faktiskt i allmänhet inom genomgångslandet tillämpas, med bortseende från sådana särskildt medgifna fraktlindringar, som förekomma å tertiära lokalbanor eller föranledas af exceptionella förhållanden. Förekommer transport af visst varuslag icke eller allenast i ringa mån inom genomgångslandet, må frakt för transitogodset ej upptagas till högre belopp, än som kan anses skäligt med hänsyn till de fraktberäkningar, som tillämpas å närmast jämförliga varuslag.

Denna artikel gäller allt gods, som från eller till det ena landet transporteras genom det andra på järnväg, helt eller delvis tillhörande staten eller bolag, däri staten är delägare. Öfverlåter staten eller sådant bolag järnväg eller andel i järnväg till ny ägare, skall staten vara ansvarig därför, att denna artikels bestämmelser det oaktadt varda fortfarande tillämpade.

Artikel 4.

Transitogods eller fartyg, befraktadt för transport af transitogods, må icke i genomgångslandet beläggas med hamnumgälder, sjöfartsafgifter eller andra afgifter, af hvilken art det vara må, till högre belopp än efter de afgiftsberäkningar, som, när fråga är om gods af samma varuslag, faktiskt i allmänhet tillämpas i genomgångslandets egen utrikestrafik; dock att härigenom icke göres inskränkning i kommuns rätt att i öfverensstämmelse med gällande allmän lagstiftning upptaga hamnafgift.

Förekommer visst varuslag icke eller allenast i ringa mån i genomgångslandets egen utrikestrafik, må afgift ej upptagas till högre belopp än som kan anses skäligt med hänsyn till de beräkningar, som tillämpas i fråga om närmast jämförliga varuslag.

Artikel 5.

Ofvan gifna bestämmelser skola äga tillämpning utan hinder däraf, att transitogods i genomgångslandet göres till föremål för omexpedition.

Artikel 6.

Denna öfverenskommelse skall gälla under en tid af trettio år, räknadt från den 1 januari 1906, med förlängning för en lika tidrymd,

därest den ej från någondera sidan uppsäges minst fem år före trettioårsperiodens utgång.

Artikel 7.

Förestående bestämmelser angående järnvägsfrakter verka icke rubbning i det angående malmtransporten å Ofotenbanan den 11/7 oktober 1898 upprättade kontrakt mellan norska staten och Luossavaara—Kiirunavaara aktiebolag, hvad angår transporten af den i kontraktet omhandlade myckenheten af 1,200,000 ton. Skulle Luossavaara och Kiirunavaara malmfält öfvergå till ny ägare, kan denne ej, för så vidt angår transporten af nämnda myckenhet, åberopa sig på denna öfverenskommelse för uppnående af andra villkor än de i kontraktet stadgade.

Artikel 8.

Tvister angående tolkningen eller tillämpningen af denna öfverenskommelse skola, där de icke kunnat lösas genom direkta diplomatiska underhandlingar, afgöras af en skiljedomstol, bestående af tre personer, utsedda en af hvartdera riket och den tredje af de sålunda valde eller, om dessa icke enas om valet, af schweiziska Förbundsrådets president eller, subsidiärt, på det sätt, som stadgas i de två sista styckena af 32 artikeln i Haagkonventionen den 29 juli 1899.

I brist af annat aftal mellan rikena bestämmer skiljedomstolen ort för sitt sammanträde och skiljedomsproceduren.

Öfverenskommelse angående gemensamma vattendrag.

Artikel 1.

Uppstår fråga att inom det ena rikets område uppdämma, sänka eller uttappa sjö, bygga i vattendrag, bortleda vatten ur vattendrag eller vidtaga annan åtgärd för dess förändring till djup, läge eller riktning, skall, med hänsyn till rättigheten att vidtaga sådan åtgärd, detta rikes lag komma till användning, ändå att åtgärden kan utöfva inverkan på vattenförhållandena inom det andra riket. Inbyggarne i sistnämnda rike skola erhålla samma tillfälle att bevaka sin rätt, som under motsvarande förhållanden tillkommer inbyggarne i det rike, där åtgärden skall äga rum, så ock i öfrigt i fråga om alla villkor för åtgärdens vidtagande njuta samma rätt som dessa.

Artikel 2.

I öfverensstämmelse med allmänna folkrättsliga grundsatser skall i fråga om åtgärd, som i artikel 1 sägs, gälla, att åtgärden ej må vidtagas utan det andra rikets medgifvande, om den genom ändring i vattenförhållandena inom detta rike skulle åstadkomma afsevärdt hinder i ett vattendrags begagnande såsom flottled eller farled eller eljest verka betydande rubbningar i vattenförhållandena inom ett större område.

Artikel 3.

Med afseende å öppnande, bibehållande eller begagnande af flottled eller farled i vattendrag skola hvartdera rikets inbyggare i det andra riket åtnjuta samma rättigheter och förmåner som dess egna inbyggare.

Artikel 4.

Denna öfverenskommelse har afseende på alla för rikena gemensamma sjöar och vattendrag. Såsom gemensamma anses sjöar och vattendrag, som utgöra gräns mellan rikena, eller som eljest sträcka sig genom båda rikenas områden, eller som hafva aflopp till sådana sjöar och vattendrag.

Artikel 5.

Denna öfverenskommelse skall gälla under en tid af femtio år, räknadt från den 1 januari 1906, med förlängning för en lika tidrymd, därest den ej från någondera sidan uppsäges minst fem år före femtioårsperiodens utgång.

Artikel 6.

Tvister angående tolkningen eller tillämpningen af denna öfverenskommelse skola, där de ej kunnat lösas genom direkta diplomatiska underhandlingar, afgöras af en skiljedomstol, bestående af tre personer, utsedda en af hvartdera riket och den tredje af de sålunda valde eller,

om dessa icke enas om valet, af schweiziska Förbundsrådets president eller, subsidiärt, på det sätt, som stadgas i de två sista styckena af 32 artikeln i Haagkonventionen den 29 juli 1899.

I brist af annat aftal mellan rikena bestämmer skiljedomstolen ort för sitt sammanträde och skiljedomsproceduren.

De delegerade hafva äfven enats om följande förslag med afseende å ordningen för den vidare behandlingen:

1:o) För hvartdera rikets representation framlägges proposition om godkännande, under förutsättning af motsvarande beslut i det andra riket, af ofvan införda förslag till öfverenskommelser att erhålla ömsesidigt bindande verkan från det att Sverige, på sätt nedan under 2:o) sägs, erkänt Norge såsom en från unionen med Sverige skild stat;

2:o) När Riksdagen och Stortinget fattat öfverensstämmande beslut om godkännande af nämnda förslag till öfverenskommelser, framlägges för Riksdagen proposition, att Riksdagen dels besluter att, under villkor att de nedan under 3:o) omförmälda traktater varda behörigen undertecknade, för Sveriges del upphäfva riksakten, dels medgifver att Konungen må, under samma villkor, å Sveriges vägnar erkänna Norge såsom en från unionen med Sverige skild stat;

3:o) När sådant erkännande gifvits, skola traktater i öfverensstämmelse med Riksdagens och Stortingets beslut om godkännande af ofvan införda förslag till öfverenskommelser i sedvanlig internationell ordning samtidigt undertecknas, hvarefter ratifikation ej är erforderlig;

4:o) Efter de under 3:o) omförmälda traktaternas undertecknande skall Sverige om sitt erkännande af Norge såsom en från unionen med Sverige skild stat ofördröjligen notificera de främmande makter, med hvilka diplomatisk eller konsulär förbindelse äger rum;

5:o) Hvartdera riket gör därefter hos de främmande makter, med hvilka rikena afslutit gällande, gemensamt bindande traktater eller andra aftal, framställning om uttryckligt erkännande däraf, att hvarje gemensamhet i rättigheter eller skyldigheter enligt samma traktater eller andra aftal upphört, så att det ena riket icke vidare står i någon som helst ansvarighet i afseende å fullgörande af förpliktelser, som angå det andra riket;

6:o) Efter det Sverige erkänt Norge såsom en från unionen med Sverige skild stat och de under 3:o) omförmälda traktater undertecknats,

upptagas ofördröjligen förhandlingar om afveckling af förhållanden, hvilka måste upphöra eller förändras i och med upplösning af unionen, äfvensom om alla därmed sammanhängande likvidationsfrågor.

Sålunda upprättadt i två svenska och två norska exemplar, af hvilka de delegerade från hvartdera riket mottagit ett svenskt och ett norskt exemplar.

Karlstad den 23 september 1905.

CHR. LUNDEBERG.	F. CL:SON WACHTMEISTER.
HJ. L. HAMMARSKJÖLD.	KARL STAAFF.
CHR. MICHELSEN.	CARL BERNER.
J. LÖVLAND.	BENJAMIN VOGT.»

Såsom af Eders Kungl. Maj:ts proposition framgår, äro de i densamma intagna förslag till öfverenskommelser afsedda att erhålla ömsesidigt bindande verkan från det att Riksdagen och Stortinget om desammas godkännande fattat öfverensstämmande beslut samt därefter Riksdagen, efter af Eders Kungl. Maj:t framlagd proposition, beslutit att för Sveriges del upphäfva riksakten, och Konungen, efter Riksdagens medgifvande, å Sveriges vägnar erkänt Norge såsom en från unionen med Sverige skild stat.

Vid behandlingen af Eders Kungl. Maj:ts proposition har Riksdagen funnit förslagen till öfverenskommelser angående tvisters hänskjutande till skiljedom, angående neutral zon, befästningars nedläggande m. m., om flyttlapparnes rätt till renbete m. m., om transitotrafiken och angående gemensamma vattendrag böra godkännas. Riksdagen har jämväl ansett medgifvande böra lämnas Eders Kungl. Maj:t att å Sveriges vägnar godkänna det i propositionen omförmälda separataftalet.

Beträffande slutligen det af de delegerade uppgjorda förslaget rörande ordningen för den vidare behandlingen af de frågor, som stå i samband med föreliggande ärende, har Riksdagen intet att erinra, men anser

sig böra uttala önskvärdheten däraf, att de traktater, som i detta förslag förutsättas skola rörande ofvan berörda öfverenskommelser upprättas, och hvilkas tillämpning kan komma att föranleda skiljedom af utländske skiljedomare, blifva affattade jämväl på franska språket.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt har alltså Riksdagen, med bifall till Eders Kungl. Maj:ts proposition,

dels godkänt, under förutsättning af motsvarande beslut i Norge, de i ofvan återgifna, af utsedde delegerade från svensk och norsk sida upprättade handling intagna förslag till öfverenskommelser att erhålla bindande verkan från den i handlingen angifna tid,

dels ock förklarat, att i detta godkännande innefattas medgifvande för Eders Kungl. Maj:t att å Sveriges vägnar godkänna det i samma handling omförmälda förslaget till separataftal;

hvilket Riksdagen härigenom får för Eders Kungl. Maj:t anmäla.

Stockholm den 13 oktober 1905.

Med undersåtlig vördnad.

Stockholm 1905. Kungl. Boktryckeriet. P. A. Norstedt & Söner.